

POSTANOWIENIE

Dnia 9 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy
w następującym składzie :

Przewodniczący - Sędzia SO Leszek Dąbek

Sędziowie SO Andrzej Dyrda (spr.)

SR (del.) M. L.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 9 stycznia 2015 r.

sprawy z powództwa (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w Z.

przeciwko K. P. (P.)

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli

na skutek zażalenia pozwanego

na rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 1 postanowienia Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 14 marca 2014 r., sygn. akt VIII C 1525/12

postanawia :

oddalić zażalenie.

SR(del.) M. M. - SSO Leszek Dąbek SSO Andrzej Dyrda

- L.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Zabrze postanowieniem z dnia 14 marca 2014 roku w Z. umorzył postępowanie oraz zasądził od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego K. K. kwotę 738 złotych w tym 138 złotych podatku VAT, tytułem nieopłaconych kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu. W uzasadnieniu wskazał, że na rozprawie w dniu 14 marca 2014 r. strony zawarły ugodę, wobec czego, zgodnie z art. 355 § 1 k.p.c., zasadnym było umorzenie postępowania, wobec zbędności wydania wyroku.

Orzekając zaś jak w punkcie drugim postanowienia z dnia 14.03.2014 r. Sąd miał na względzie treść rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 490). Wskazać przy tym należy, że na orzeczoną w pkt 2 kwotę 738 zł składa się kwota 600 zł wynikająca z treści § 6 pkt 3 powołanego wyżej rozporządzenia oraz kwota 138 zł z tytułu podatku VAT.

Zażalenie na to postanowienie wniósł powód, podnosząc, że zrywa ugodę. Na tych podstawach wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Stosownie do regulacji prawnej z art. 355 § 1 k.p.c. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne.

Bezsprzecznie powodem umorzenia postępowania jest zawarcie ugody. Ugoda taka została zawarta, co ma swoje odzwierciedlenie w protokole rozprawy z dnia 14 marca 2014r.

W tym miejscu należy zwrócić uwagę, że ugoda sądowa jest aktem prawnym złożonym, w którym występują elementy zarówno materialnoprawne jak i procesowe. Stanowi ona czynność procesową stron podjętą w celu osiągnięcia określonych skutków materialnoprawnych, w szczególności uchylenia sporu w zakresie istniejącego między stronami stosunku prawnego i w drodze wzajemnego porozumienia oraz w celu osiągnięcia skutków procesowych w postaci wyłączenia sporu spod rozstrzygnięcia sądowego poprzez umorzenie postępowania (H. P. - „Orzeczenia i ugody w praktyce sądów cywilnych”, Wydawnictwo (...), 2007r., s.148-150).

W rozpatrywanej sprawie strony złożyły oświadczenia woli o wzajemnych ustępstwach w zakresie istniejącego między nimi spornego stosunku prawnego. Ugodę o treści uzgodnionej przez strony Sąd Rejonowy uznał za dopuszczalną i w konsekwencji wydał postanowienie o umorzeniu postępowania.

Powód w zażaleniu wskazał, że zrywa on ugodę, jednakże wskazane oświadczenie nie mogło odnieść zamierzonych skutków prawnych. Uchylenie się bowiem od skutków materialnoprawnych ugody - do czego dążył powód - jest możliwe wyłącznie z powodu wad oświadczenia woli, natomiast uchylenie się od skutków procesowych takiej czynności może nastąpić w wyniku odwołania złożonego oświadczenia zgody na zawarcie ugody i w konsekwencji na zakończenie procesu przez umorzenie postępowania z przyczyn uzasadnionych, aż do chwili uprawomocnienia się postanowienia o umorzeniu postępowania. Z powyższego wynika, że odwołalność czynności procesowych nie może być dowolna, a odwołujący musi wykazać następującą uzasadnioną przyczynę odwołania swego oświadczenia procesowego, czego skarżący nie wykazał. Z kolei dla uchylenia się od skutków materialnoprawnych ugody nie wystarczy samo złożenie oświadczenia o uchyleniu się od skutków prawnych ugody, którego zresztą skarżący w istocie nie złożył. Strona musi wykazać wyraźne przyczyny wadliwości złożonego oświadczenia, które w myśl przepisów kodeksu cywilnego powodowałyby nieważność ugody lub inne jej wady (art.82, 83, 87, 388, 918 k.c.). Strona musi zatem wyraźnie podać przyczyny wadliwości oświadczenia, a do sądu należy ocena, czy przyczyny te są dostateczne do skutecznego uchylenia się od oświadczenia woli zawartego w ugodzie (orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 1968r., II CZ 129/67).

W rozpoznawanej sprawie powód nie przedstawił żadnych okoliczności, które w myśl przepisów prawa cywilnego powodowałyby nieważność ugody lub inne jej wady. W szczególności skarżący nie wykazał zgodnie z art. 918 § 1 k.c. tego, że działał pod wpływem błędu dotyczącego stanu faktycznego, który według treści ugody obie strony uważały za niewątpliwy, a spór albo niepewność nie byłyby powstały, gdyby w chwili zawarcia ugody strony wiedziały o prawdziwym stanie rzeczy.

Wobec powyższego, w analizowanej sprawie, nie nastąpiło uchylenie się od skutków materialnoprawnych ugody. Z tych względów uznać należało, że strony zawarły ugodę, czego skutkiem procesowym jest zbędność dalszego prowadzenia postępowania sądowego, co wyklucza wydanie przez Sąd merytorycznego rozstrzygnięcia.

Z tych względów Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji po myśli art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c.

SSR (del.) Maryla Majewska – Lewandowska SSO Leszek Dąbek SSO Andrzej Dyrda